

любие, какъ нарастватъ неговитѣ мисли, надежди и копнежи, които постепенно овладяватъ душата му. Ние се възхищаваме отъ единъ български младежъ, сетенъ сиракъ, оставенъ още дете на собственитѣ си сили, като виждаме, че той разтваря своя пжтъ и напредва съ успѣхъ. Учудваме се на неговата духовна издържливостъ да скита по чужбина между необични за него народи, като възприема народополезни мисли, които самъ преработва, дирейки по-висше образование, докато най-сетне затвърди въ душата си убеждението на якъ българинъ-патриотъ, гражданинъ и силенъ по духъ славянинъ

Д-ръ Иванъ Селимински е добилъ образованието си изключително въ чужди школи и тъкмо презъ онова време, когато (1800—1845 г.) гърцитѣ се бѣха запретнали здраво да погърчатъ (елинизиратъ) името и съвѣстѣта на събуденитѣ българи изъ всички наши градове. Благодарение на естествени душевни заложби, щое наследилъ отъ родители, както и благодаренне на трудолюбието и винаги **будния** си разумъ, д-ръ Селимински не се е оставилъ да заглушатъ съвѣстѣта му, а е запазилъ способностъ въ критическата минута на самоопредѣление да намѣри правия пжтъ, да строши веригитѣ, да спомни родители, родъ и име, които възкръсватъ въ неговата душа съ всичката си сила.

Родителитѣ на Селимински излизатъ отъ старъ, богатъ и буденъ български родъ. Бащата му се наричалъ Кара-Герги, а майка му, *Малама*, била дъщеря на издигнатото семейство *Георги Драгойковъ*. Родоначалникътъ Драгойко билъ преселникъ отъ с. Кортенъ. Имотътъ му (кжща, нива и дребни сгради) се намиралъ северо-западно покрай брѣга на р. Асеновица въ квартала *Клуцохоръ* (Кадийско село), между височинитѣ Хамамъ баиръ и Урумъ Тарла. Когато имотитѣ му били подѣлени и заселени отъ нови челяди, образувала се нова махала съ името *Драгойчова махала*. Драгойчо, който заемалъ високо положение предъ граждани и турци, починалъ презъ 1790 г. Съпругата му баба Драгана останала вдовица.

Роденъ въ деня срещу Рождество Христово, д-ръ Селимински по народния обичай билъ кръстенъ на Бо-